

به استقبال از شعرِ خانم راحله جان یار

کوکب اقبال

باد نوروزی بمن جبری کبار آورد و رفت
در دل بی صبر من صد گیر و دار آورد و رفت
ابر پایزم کجائی از سمائی زنده گی؟
نالۀ و سوزی جدائی بیشمار آورد و رفت
تا نسیم بر روی جانان می وزد وقتِ صباح
زلف پیچان رابه گردن مثل مار آورد و رفت
در درون سینه ام دل ناله ها دارد همی
سیقل آینه، پر زنگ و غبار آورد و رفت
قطره اشکم چکید در دامن دشت و دمن
کوکب اقبال را بی بند و بار آورد و رفت
من جدا گشته ام به هنگام صبی از مادرم
لحظه های شاد ما راز هر مار آورد و رفت
وہ چه زیبا بود شب های که مادر داشتتم؟
رنگ زردم را چنان برگ چنار آورد و رفت
از دل "نصرت" صدای گریه بالا می شود
اشک خونین را به چشم یادگار آورد و رفت